

Vidéki levél.

Deés, 1896. január hó 4.-én.

Tekintetes Szerkesztőség!

Brehm-nek híres munkájában sok érdekest olvashatni az állatvilág minden tagjáról, többi között a hamvas varjuról is, melynek halász-sportjáról az „Erdészeti Lapok“ is Zareczky erdőrendező ur tollából igen érdekes czikket közölt. Azonban sem Brehm, sem más természettudós nem említ a hamvas varjuról oly páratlan vakmerőséget, mint a melynek a mult hónapban voltam szerencsés tanuja lehetni.

Mint érdekes esetet nem mulaszthatom el az alábbiakban a tekintetes szerkesztőséggel is közölni, annyival is inkább, mivel a hamvas varju mindinkább érdekesebb alakja kezd lenni a vadász- és halász-világnak.

Mult hó első napjainak egyik szürkületén töke kacsák vonultak dél felé a Szamos mentén és a Szamosnak a rakpartba benyuló öbölszerű bemélyedésébe telepedtek.

Az egyik kacsára rálöttem, de csak megszárnaztam s bár így is vízbe esett, de vizsla hiányában kénytelen voltam kifogásáról lemondani. Másnap korán reggel abban a hitben, hogy a lövéstől elriadt kacsák a nekik kiválóan alkalmas helyre éjjelezni visszajöttek, ismét felkerestem a helyet.

Meglepő látvány tanujává lettem!

A rakparthoz kötött egyik tutaj, egy töke kacsá és egy hamvas varju élet-halál küzdelmének színhelye volt.

A kacsá jobb szárnya vérzett; tehát az én kacsám volt.

Hogy ne engedjem az engemet illető zsákmányt a bitorló varjunak oda, felkaptam lancasteremet; majd vadász-

szenvédélyemet mégis csak legyőzte a vágy, hogy a harc kimenetelét meglássam. Félre huzódtam tehát egy fűzfabokorba és figyeltem; a mi annál könnyebb volt, mert az ellenségek a harc küzdelmébe belémelegedve, úgy látszik, sem nem hallottak, sem nem láttak.

A varju valószínűleg akkor támadta meg prédáját, midőn ez a tutajon sebét tisztogatta.

A kacsza igyekezett a tutajról az ő biztos asyllumába, a vízbe jutni és már-már sikerült is terve, midőn a varju e hadicselt észrevéve, hatalmas csapást mért a kacsza koponyájára, mitől a kacsza elbódulván a tutajfák közzé hanyatlott, és ezzel a pár másodpercig tartott harc kimenetele el volt döntve.

Valószínű, hogy a lövés okozta nagymérvű elvérzés is hozzájárult ahhoz, hogy az elgyengült kacsza nem tudott többé lábra kapni, hanem kétségbeesetten igyekezett magát a varju ellen lábaival megvédeni.

A végküzdelem azonban már nem tartott sokáig, mert a varju gyors egymásutánban osztogatott csörvágásai a kacsza gégejét csakhamar elválták, mire a szegény egy utolsó hápogással megszűnt élni.

A győztes varju már-már hozzáfogott volna a halotti torhoz, ha a kacsza életéért, no meg a megcsonkitott pecsenyéért is, egy lövéssel bosszut nem állottam volna.

Bérczi Béla,

m. kir. erdőgyakornok.